పై అంతస్తు

యర్రంశెట్టి శాయి

(జ్యోతి, 1977 దీపావళి సంచిక నుంచి)

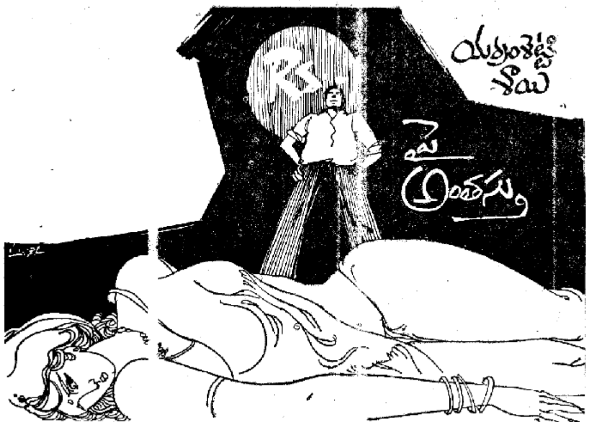

"అయ్యగారు పిలుస్తున్నారు..." ప్యూన్ ఇందిర దగ్గరకొచ్చి చెప్పాడు.

ఇందిర చటుక్కున లేచి డిక్టేషన్ బుక్ తీసుకొని మేనేజర్ గదిలోకి నడిచింది. ఆ మేనేజర్ అంతకు ముందురోజే ఛార్జీ తీసుకొన్నాడు. వైజాగ్ నుంచి బదిలీలో వచ్చాడీ ఆఫీసుకి. ఆ ముందురోజంతా ఛార్జీ తీసుకొనే హడావుడిలోనే సరిపోయింది. అంచేత తను ఏపనీ లేకుండానే కూర్చోవాల్సి వచ్చింది రోజంతా.

"గుడ్ మార్నింగ్ సార్ .." చిరునవ్వుతో పలుకరించి అతని కెదురుగ్గా పెన్సిల్ పట్టుకొని రాయడానికి సంసిద్ధమయిందామె.

"గుడ్ మార్నింగ్ మిస్ ..." పేరు కోసం ఆమె వేపు చూశాడతను.

"ఇందిర ..." నవ్వుతూ చెపిందామె.

"గుడ్! ది నేమ్ అయ్ లైక్ .. మిస్. ఇందిరా! ఫిలిప్స్ అండ్ శామ్ సన్ కంపెనీకి లెటర్ డిక్టేట్ చేస్తాను. రాసుకోండి!"

అతను ఉత్తరమంతా పూర్తి చేసే వరకూ తలెత్తకుండానే రాసుకొందామె. అతని వంక చూడాలంటే బిడియంగా ఉంది ఇందిరకు. అది వరకు మేనేజర్లా ఇతను వయసుమళ్ళిన వాడు కాదు. నవయువకుడు, వివాహం కూడా కాలేదని ఆఫీసులో అందరూ అనుకొంటూంటే వింది తను. అతన్ని చూశాక మరింత ఆశ్చర్యపోయిందామె. చాలా ఆధునికంగా కూడా డ్రస్ చేసుకొన్నాడతను. బెల్ బాటమ్ పాంటు, చారల చొక్కా, పెద్ద జుట్టు, చైనీస్ మీస కట్టూ, – అన్నీ మరింత అందాన్నిస్తున్నాయతనికి. అందానికి తోడు ఆ ఠీవి మరీ మరీ చూడాలనిపించేట్లుంది.

ఆ ఉత్తరం టైపు చేసి సంతకం తీసుకోడానికి మళ్ళీ అతని గదిలోకి నడిచింది ఇందిర. అతనికి ఫ్లాస్కులోనుంచి ఓ కప్పులో కాఫీ పోసి అందిస్తున్నాడు ప్యూను.

"కాఫీ ఆమెక్కూడా ఇవ్వు ..." ప్యూన్ ని ఆజ్ఞాపించాడతను.

"అహ ... వద్దండీ ..." మొఖమాటంగా అంది ఇందిర.

"భలేవారే! కాఫీ వద్దంటారేమిటి? కూర్చోండి ముందు ...."

ఇంకేమనాలో తెలీక కుర్చీలో కూర్చుండి పోయింది ఇందిర. ప్యూను మరో కప్పులో కాఫీ పోసి ఆమె కందించాడు. ఆమె తాగటం పూర్తయేలోగానే తను తాగేసి ఆమె టైపు చేసి తెచ్చిన ఉత్తరం ఓసారి చూసి "బావుంది. చాలా నీట్ గా చేశారు ..." అభినందిస్తూ అన్నాడు.

"మీరు ఎంతకాలంనుంచీ చేస్తున్నారు స్టెనోగా?" అడిగాడతను.

"రెండేళ్ళవుతోంది ... అంతకు ముందు ఓ సంవత్సరం ఇదే ఆఫీసులో టైపిస్ట్ గా ఉండేదాన్ని. ఈలోగా షార్ట్ హేండ్ పాసవడంతో ఈ పోస్ట్ దొరికింది __" చిరునవ్వుతో చెప్పిందామె.

"వెరీగుడ్! మీలాంటి ఎఫిషియంట్ స్టెనో ఉన్నందుకు నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది. వైజాగ్ లో ఓ ముసలాయన ఉండేవాడు. పాపం ఆయనకు ఎన్నో సమస్యలుండేవనుకొంటాను ఇంట్లో. అంచేత ఆఫీసులో చురుకుగా ఉండేవాడుకాదు. అన్నీ మర్చిపోతూండేవాడు. ఆయనని మందలించాలంటే చెడ్డ భయంగా ఉండేది నాకు. ఎందుకంటే ఇంచుమించుగా మా డాడీ వయసుంటుందాయనకు. అంత పెద్దాడిని మందలిచడం ఎలా సాధ్యమవుతుంది?"

"అవును..." అతనిని సమర్థిస్తూ అంది ఇందిర. ఆ రోజు గడిచేసరికి అతని దగ్గర ఎలాంటి జంకూ లేకుండా పోయిందామెకి, కలివిడిగా, మర్యాదగా మాట్లాడే అతని ఆఫీసరులా కాకుండా ఓ స్నేహితునిలా అనిపిస్తున్నాడు. ఇంతకుముందు మరే మేనేజరులోనూ లేని గుణం ఇది. సాధారణంగా ప్రతివాళ్ళూ తాము ఆఫీసర్లనీ, ఎదుటివాళ్ళు తమకింద పనిచేసే గుమస్తాలనీ గుర్తుంచుకొని, అవతలివాళ్ళు కూడా గుర్తుంచుకొనేల మాట్లాడేవాళ్ళు. ఆ 'తేడా' ని ప్రతి విషయంలోనూ ఎత్తిచూపేవారు.

కొద్ది రోజుల్లోనే అతను ఆఫీసులో అందరి మన్ననలకూ పాత్రుడయిపోయాడు. అందరూ సుగుణాల్ని ఏకరువు పెట్టేవారు. అందరూ పొగిడేవారే.

ఇందిరకు అతని దగ్గర ఎంతో చనువేర్పడింది. ఆ చనువు రానురాను ఆమెకు ఆశల్ని కలుగజేయసాగింది. అతని రూపం, అతని మాటలు, అతని హోదా — అనీ ఆమెను అమితంగా ఆకర్షించినయ్. అప్పటి నుంచీ ఆమె అలంకరణలో మార్పు వచ్చింది. ఖరీదయిన చీరలు కట్టుకోవడం. ఆఫీసులో ప్రతి గంటకూ 'టాయ్ లెట్' రూమ్ లో కెళ్ళి తనకున్న అందం ఏ మాత్రం తగ్గకుండా జాగ్రత్త పడటం, మరింత నాజూగ్గా, ఆకర్షణీయంగా మాట్లాడటం. "అన్ని విషయాల్లోనూ శ్రద్ధతీసుకొనే మీలాంటి స్త్రీలు చాలా తక్కువమంది ఉంటారండీ..." ఓ రోజు అన్నాడు మేనేజరు.

ఇందిర పొంగిపోయింది ఆ పొగడ్తకి.

"మీకింకా వివాహం కాలేదు కదా?" తిరిగి అడిగాడతను.

"ఇంకా లేదండీ..." ఆ జవాబిస్తున్నప్పుడు ఆమె చూపులు అతని చూపులతో కలసి కిందకు వాలిపోయినయ్. గుండెలు వేగంగా కొట్టుకొన్నయ్. ఆశలు కళ్ళల్లో నిలచినయ్.

"నాకూ ఇంకా కాలేదులెండి! ఇంట్లో మా మమ్మీ, డాడీ ఒకటే పట్టుపడుతున్నారు మారేజ్ చేసుకోమని, ఏదో వంకపెట్టి తప్పించుకు తిరుగుతున్నాను..." నవ్వుతూ అన్నాడతను.

ఇందిరకు తన తల్లీ తండ్రీ గుర్తుకొచ్చారు.

వాళ్ళూ తను వివాహం విషయం తొందరపెడుతూనే ఉన్నారు. ఆ మధ్య ఒకతను తనను చూచి వెళ్ళాడు కూడా. అతను చూడ్డానికి బాగానే ఉన్నాడు. ఆ వూళ్ళోనే ఓ కేంద్ర ప్రభుత్వ కార్యాలయంలో గుమస్తా ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ఇంచుమించుగా అన్ని విషయాలు వప్పందమయిపోయినట్లే, తను "ఊ" అంటే ఒకటి రెండు నెలల్లో వివాహం కూడా అయిపోతుంది. కానీ తను 'ఊ' అనలేదు. అనేలోగానే ఈ కొత్త మేనేజరు వచ్చేశాడు. ఇతనితో ఏర్పడ్డ చనువు కొత్త ఆలోచనలకు దారి తీసింది. పాత ఆలోచనలను పునరాలోచించాల్సిన అవసరం ఏర్పడింది.

తనూ ఆ గుమస్తా వివాహం చేసుకొంటే తన జీవితం మామూలు జీవితమయిపోతుంది. కొద్దిరోజులు ఆనందం — తరువాత పిల్లలు — తామిద్దరూ ఉద్యోగంచేసే వాళ్ళు కాబట్టి — తనకి రెండు బాధ్యతలు! ఇల్లూ ఆఫీసూ — వీటికి తోడు పిల్లల్ని చూడటం. వాళ్ళు పెరిగి పెద్దాళ్ళయేవరకూ వాళ్ళను కనిపెట్టి ఉండటానికి ఇంట్లో బంధువులూ! నిజంగా తను నరకంలో పడిపోతుంది. సుఖం, సంతోషం అన్నీ అతిత్వరలోనే తుడిచిపెట్టుకుపోతాయ్.

జీవితం కేవలం యాంత్రికంగా తయారవుతుంది. తన స్నేహితురాలు రజనిని చూడటం లేదూ? వివాహానికి ముందు ఎంత సరదాగా ఉండేది? ఎంత దర్జాగా గడిపేది? ఇప్పుడా సరదాలేదు. దర్జాలేదు. ఇంట్లో బండెడు చాకిరీచేసి, ఈసురోమంటూ ఆఫీస్ కొచ్చి ఇక్కడా చాకిరీ చేసి మళ్ళీ ఇంటికెళ్ళి చాకిరీ –

వివాహ మయింతర్వాత ఆడది ఉద్యోగం చేయకూడదు. ఆ బాధేదో మగాడే పడాలి. కాని ఈ రోజుల్లో కేవలం ఒకరి సంపాదన మీద ఆధారపడి బ్రతకడం కూడా కష్టమే. ఒకవేళ ... ఒకవేళ ... తనను ఈ కొత్త మేనేజర్ ప్రేమిస్తే – వివాహం చేసుకొంటే – ఆ జీవితం స్వర్గమే అవుతుంది. అతనికేం తక్కువని? పదిహేను వందలు జీతం. కారూ, బంగళా, నౌఖరూ – అసలు తన అంతస్తే మారిపోతుంది. హోదా మారిపోతుంది. తను ఈ ఉద్యోగంచేసే అవసరమే ఉండదు. తనకు తెలిసిన చాలా మంది ధనిక స్త్రీలలాగా తనూ కార్లో క్లబ్బులకూ, మిగతా సాంఘికసేవ కార్యక్రమాలకూ తిరగవచ్చు. ఎప్పుడూ వినోదాలూ, విందులూ, పిక్నిక్ లూ, టూర్లూ – ఒకటేమిటి? సర్వస్వం అనుభవించవచ్చు.

అందుకే ఆ గుమస్తాతో వివాహానికి 'ఊ' అనలేదు ఇందిర.

"నా పరిస్థితీ అలాగే ఉందండీ! మా వాళ్ళు పెళ్ళి చేసేద్దామన్న తొందర్లో ఉన్నారు, నేనేమో వద్దని మొండికేశాను..." సిగ్గు పడుతూనే అందామె.

అతను ఆమె వంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"వివాహం వద్దంటున్నారా?" అడిగాడు నమ్మలేనట్లు.

"అవును ..." నవ్వుతూ అందామె.

"ఎందుకని?"

ఏం జవాబు చెప్పాలో తెలీలేదు ఇందిరకి. తన మనసులో ఉన్న విషయం ఎలా చెప్తుంది? చెప్పకుండా వదిలేయడం కూడా మంచిది కాదు. అతనిమీద తనకున్న ఆశని – చెప్పాలంటే ఇంతకంటే మంచి అవకాశం రాదు. స్పష్టంగా చెప్పేయకపోయినా, అతనికి తన మనసు చూచాయిగానయినా తెలియాలి.

"పోనీలెండి. మీకు అభ్యంతరమయితే చెప్పకండి..." అతనే నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అదేం కాదు..." చప్పున మాట్లాడింది ఇందిర. అతని దగ్గర తనకి రహస్యాలున్నాయని అతను అనుకోకూడదు.

తలొంచుకొని ఎర్రని చేతిగోళ్ళవంక చూసుకొంటూ అందామె.

"ఓహో – అయితే ఆ మనిషి కనబడగానే చేసేసుకొంటారన్నమాట!" అంతా తెలిసి పోయినట్లు అన్నాడతను.

తలూపింది ఇందిర. అంతకంటె ఇంకెలా చెప్పాలో తెలీలేదామెకి. అయినా తన మనసులో అతనే ఉన్నాడన్న విషయం అతనికి అర్థమయి ఉండదు. సంభాషణ మరికొంతసేపు ఆ విషయంమీదే జరిగితే బావుండునని దేముడిని ప్రార్థించుకొందామె, దేముడు ఆమె ప్రార్థనని విన్నాడు.

"మరి మీరెందుకు చేసుకోనంటున్నారో తెలుసుకోవచ్చా?" సిగ్గుపడుతూనే అడిగిందామె.

అతను చిన్నగా నవ్వాడు.

"అదో పెద్ద గొడవలెండి. చెప్పాలంటే మనిద్దరం రెండ్రోజులు కాజువల్ లీవు తీసుకోవాలి..."

ఇందిర కూడా నవ్వేసింది. కాని ఆమెలో అనుమానాలు మొదలుయినాయ్.

పెద్ద గొడవ అంటాడేమిటి? కొంపదీసి అతనెవర్నయినా ప్రేమించాడా? లేక అతని ప్రేమ అంతకుముందే విఫలమయిందా? అలా జరిగితే మరిప్పుడు తను కనే కలలు ఫలిస్తాయా? లేక మొగ్గలోనే రాలిపోతాయా?

ఈలోగా అతనికోసం ఎవరో రావడంతో ఇందిర బయటకొచ్చేసి తన సీట్లో కూర్చుంది.

సమస్య మరింత క్లిష్టమయిపోయిందిప్పుడు. అతని మనసులో ఏమున్నదీ తెలుసుకోవడం సాధ్యం కావడంలేదు.

సాయంత్రం ఇంటి కెళ్ళేసరికి ఆమె తల్లి తండ్రులు ఆమెకోసమే ఎదురుచూస్తున్నారు.

"వాళ్ళు మళ్ళీ కబురు చేశారివాళ. ఏ సంగతీ తేల్చెయ్యకపోతే మరో సంబంధం చూసుకొంటారట..." అంది తల్లి ఆందోళనగా.

"మనకి కూడా న్యాయం కాదు, అలా నాన్చటం!" న్యాయం మాట్లాడుతున్నట్లు అన్నాడు తండ్రి.

"నేనింకా ఆలోచించుకోలేదు..." చిరాగ్గా అంది ఇందిర.

"అలా అంటే ఎలా? అన్ని విధాలుగా మన సంబంధం నచ్చబట్టే వాళ్ళు పాకులాడుతున్నారు గానీ అదే మరొకళ్ళయినట్లయితే ఏనాడో వదులుకొనేవాళ్ళు."

ఈ విషయం ఇందిరక్కూడా తెలుసు. వాళ్ళు తననే చేసుకోవాలని ఎందుకు ఉవ్విళ్ళూరుతున్నారో ఊహించుకోలేనంత వెర్రిది కాదు తను. వాళ్ళది ఆర్థికంగా బాగా చితికిన కుటుంబం. ఇప్పటికి కూడా చాలీచాలని పరిస్థితుల్లోనే ఉంది. వాళ్ళకంటే తమ కుటుంబం అన్ని విధాలా మెరుగే. తండ్రికి పెన్షన్ వస్తోంది. అన్నయ్య మంచి ఉద్యోగంలోనే ఉన్నాడు. తనూ, ఇంకా చదువుకుంటూన్న తన చెల్లెలూ తప్పితే ఇంకా బాదర బందీ ఏమీ లేదు. అదీగాక తను చేస్తున్న ఉద్యోగం, తన సంపాదనా ఇవన్నీ కూడా వాళ్ళని అమితంగా ఆకర్షించినయ్. అందుకే ఈ రాయబారాలు. వాళ్ళు అడుగుతున్నకొద్దీ తనకు పట్టుదల ఎక్కువవుతోంది. ఎలాగోలా ప్రయత్నించి అన్ని విధాలా తమకంటె ఉన్నత స్థితిలో ఉన్న యువకుడిని చేసుకోవాలి గానీ, అలాంటి కుటుంబంతో సంబంధం కలుపుకొంటే వారి పరిస్థితికి తాము కూడా దిగజారాల్సి వస్తుంది. నీళ్ళల్లో మునుగుతున్నప్పుడు, అవలీలగా ఈతగొడుతున్న వాడిని పట్టుకోవాలి గాని, సగం మునిగిపోయిన వాడిని పట్టుకొంటే వాడు తను మునగడమే కాక తనను పట్టుకొన్నవాడిని కూడా ముంచేస్తాడు. ఈ సూత్రం తెలియబట్టే తను మేనేజరుని వివాహం చేసుకోవాలనుకొంటోంది. అతను కౌగిట్లోకి దూకి తన అంగీకారం తెలియజేస్తుంది. ఇందుకు ఎన్ని రోజులు టైము పడుతుందో తనకు తెలీదు. కాని ఎన్ని రోజులయినా వేచి ఉండగలదు. ఇందిర ఏమీ మాట్లాడకపోయేసరికి వాళ్ళూ ఏమి అనలేకపోయారు.

ఆ రోజు మేనేజర్ చాలా చికాకుతో ఆఫీసుకు రావటం గమనించింది ఇందిర. బహుశా ఇంటి దగ్గర అతని వివాహం గురించి గొడవ చేసి వుంటారు అనుకొందామె. అరగంటసేపటి తరువాత ఇందిరను పిలిచి నోటు డిక్టేట్ చేయసాగాడు. మధ్యలో ఫోన్ మోగింది.

'హలో' అన్నాడతను తీసి చెవిదగ్గర పెట్టుకొని.

"ఆ! ఆ! అవును ట్రంకాల్ బుక్ చేశాను ఓకే. ఫోన్ మీదే ఉంటాను..."

అని కొద్ది క్షణాలాగి మళ్ళీ మాట్లాడసాగాడు. "డాడీ! నేను కుమార్ ని మాట్లాడుతున్నాను. ఆ-మమ్మీ పొద్దున్న చేరుకుంది క్షేమంగా. – ఆ మమ్మీ దగ్గరున్న ఫోటోలన్నీ చూశాను. అందరిలోనూ సౌదామిని అనే అమ్మాయుంది చూడండి, ఆ సంబంధమే బాగుంది. వాళ్లు కారు ఇస్తామంటున్నారుగా! ఏమిటి? వాళ్ళేమంత ఉత్సాహం చూపటంలేదా? అయినా సరే – నాల్రోజులు ఆలశ్యం అయినా ఆ సంబంధమే సెటిల్ చేయండి! సరే, సరే – ఓకే, ఉంటాను మరి..." ఫోన్ పెట్టేశాడతను.

అతని మాటలన్నీ వింటూన్న ఇందిరకు కళ్ళవెంబడి నీళ్ళుతిరిగినయ్. అతని వివాహం నిర్ణయమైపోతోంది. అతనిమీద యెన్నో ఆశలు నిలుపుకొన్న తనని కనీసం పట్టించుకోనైనాలేదు, అతనిక్కావలసింది అందమూ మనసూవున్న అమ్మాయి కాదుగాబోలు, కారు ఇవ్వగల స్తోమతు ఎవరికుంటే వారే అర్హులు. అంతే!

"అమ్మయ్య! నిన్నట్నుంచీ పెద్ద తలనొప్పి అయిందనుకోండి ఈ పెళ్ళిగొడవలు. ఎప్పట్నుంచో కారు కొనాలని నా ప్రయత్నం ఇంతవరకూ కుదరలేదది. ఇకముందు కుదురుతుందని కూడా అనుకోను. అందుకే కారు తేలిగ్గా కొనివ్వగల తాహతు ఎవరికుంటే వాళ్ళ అమ్మాయిని చేసుకోవాలి అనుకొన్నాను. ఎన్నో సంబంధాలు వచ్చాయి గానీ మాకంటే అధ్వాన్నపు పరిస్థితిలో వున్న సంబంధం చేసుకుంటే సుఖ, శాంతులెక్కడ నుంచి వస్తాయ్ చెప్పండి. అదే మాకంటే మంచి స్థితిలో వున్న అమ్మాయిని చేసుకుంటే ఎంతో సహాయంగా ఉంటుంది..."

అతని మాటలు నిర్ఘాంతపోయి వింటోంది ఇందిర.

తనకున్నలాంటి ఆలోచనలే అతనికీ ఉన్నాయా? భగవంతుడా! ప్రతి మనిషీ ఇలాగే ఆలోచిస్తే ఇంక దీనికి అంతం యెక్కడ? ప్రతి మనిషీ తన పై అంతస్తుకి నిచ్చెనలేయడమేనా? మరి పక్కనున్న వాళ్ళ సంగతి ఆలోచించేదెవరు?

ఆ సాయంత్రం ఇంట్లో ఆమె తల్లి మళ్ళీ వివాహం గురించి కదిలించినప్పుడు "ఆ సంబంధమే వప్పుకుంటున్నాను..." అంది ఇందిర మనస్ఫూర్తిగా.

★★★

COMMENTS